୧୯-୩-୨୦ ପ୍ରାତଃ ମୁରଲୀ ଓମ୍ ଶାନ୍ତି "ବାପଦାଦା" ମଧୁବନ

"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ଯେଉଁମାନେ ଆରମ୍ଭରୁ ଅର୍ଥାତ୍ ଦ୍ୱାପରଠାରୁ ଭକ୍ତି କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇଛନ୍ତି, ସେମାନେ ତୁମର ଏହି ଜ୍ଞାନକୁ ବହୁତ ଆଗ୍ରହର ସହିତ ଶୁଣିବେ ଏବଂ ଅଳ୍ପ ଟିକିଏ ବୁଝାଇଦେଲେ ବୁଝିଯିବେ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:-ଦେବୀ-ଦେବତା କୁଳର ନିକଟତମ ଆତ୍ମା ବା ଦୂରରେ ରହୁଥିବା ଆତ୍ମା, ତାହା କିପରି ପରଖିପାରିବ?

ଉ⎕ର:- ଯେଉଁମାନେ ତୁମ ଦେବତା କୁଳର ଆତ୍ମା ହୋଇଥିବେ, ସେମାନେ ଜ୍ଞାନର ସବୁ କଥାକୁ ଶୁଣିବା ମାତ୍ରେ ଗ୍ରହଣ କରିନେବେ, କୌଣସି ଦ୍ୱନ୍ଦରେ ପଡିବେ ନାହିଁ। ଯିଏ ଯେତେ ଅଧିକ ଭକ୍ତି କରିଥିବ ସିଏ ସେତେ ଅଧିକ ଶୁଣିବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରିବ। ତେଣୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ନାଡ଼ି ଅର୍ଥାତ୍ ଲକ୍ଷଣ ଦେଖି ସେବା କରିବା ଉଚିତ୍।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି। ଆତ୍ମାର ପିତା ବସି ଆତ୍ମିକ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି। ଏକଥା ତ ପିଲାମାନେ ବୁଝିଗଲେଣି ଯେ ଆତ୍ମିକ ପିତା ହେଉଛନ୍ତି ନିରାକାର, ଏହି ଶରୀର ମାଧ୍ୟମରେ ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ମଧ୍ୟ ନିରାକାର ଅଟୁ, ଏହି ଶରୀର ଦ୍ୱାରା ଶୁଣୁଛୁ। ତେଣୁ ଏବେ ଦୁଇଜଣ ପିତା ଏକତ୍ର ଅଛନ୍ତି ନା। ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଦୁଇଜଣ ପିତା ଏଠାରେ ଅଛନ୍ତି। ଲୌକିକ ପିତାଙ୍କୁ ତୁମେ ଜାଣିଛ କିନ୍ତୁ ଲୌକିକ ପିତାଙ୍କ ଠାରୁ ଇଏ ଅଲୌକିକ ପିତା ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଟନ୍ତି, ଏହାଙ୍କଠାରୁ ପୁଣି ପାରଲୌକିକ ପିତା ଶ୍ରେଷ୍ଠ, କ୍ରମାନୁସାରେ ଅଛନ୍ତି ନା। ତେଣୁ ସେହି ଲୌକିକ ସମ୍ବନ୍ଧରୁ ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ହଟି ଏହି ଦୁଇଜଣଙ୍କ ସହିତ ଯୋଡି ହୋଇଯାଉଛି। ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ କିପରି ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ। ତୁମ ପାଖକୁ ତ ମେଳା ପ୍ରଦର୍ଶନୀରେ ବହୁତ ଆତ୍ମା ଆସୁଛନ୍ତି। ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ୮୪ ଜନ୍ମ ତ ସମସ୍ତେ ନେଉ ନଥିବେ। ଏକଥା କିପରି ଜଣାପଡିବ ଯେ ଇଏ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇଥିବା ଆତ୍ମା ଅଥବା ୧୦ ଜନ୍ମ ୨୦ ଜନ୍ମ ନେଇଥିବା ଆତ୍ମା ଅଟନ୍ତି? ତୁମେମାନେ ଏକଥା ଏବେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଯିଏ ଆରମ୍ଭରୁ ବହୁତ ଭକ୍ତି କରିଥିବେ, ତେବେ ତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସେତିକି ଶୀଘ୍ର ଏବଂ ଭଲ ଫଳ ମିଳିବ। ଅଳ୍ପ ଭକ୍ତି କରିଥିବେ ଆଉ ବିଳମ୍ବରେ କରିଥିବେ ତେବେ ଫଳ ମଧ୍ୟ ଅଳ୍ପ ଏବଂ ବିଳମ୍ବରେ ମିଳିବ। ଏକଥା ବାବା ସେବାଧାରୀ ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି। କୁହ, ତୁମେ ତ ଭାରତବାସୀ ଅଟ ତେବେ ଦେବୀ-ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ମାନୁଛ? ଭାରତରେ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା ନା। ଯିଏ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇଥିବେ ଅର୍ଥାତ୍ ଆରମ୍ଭରୁ ଭକ୍ତି କରିଥିବେ ସେ ତୁରନ୍ତ ବୁଝିଯିବେ— ବାସ୍ତବରେ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମ ଥିଲା, ରୁଚିର ସହିତ ଶୁଣିବେ। କେହି ତ ଏହିପରି କେବଳ ଦେଖି ନେଇ ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି, କିଛି ପଚାରୁ ମଧ୍ୟ ନାହାଁନ୍ତି ଯେପରିକି ବୁଦ୍ଧିରେ ପଶୁନାହିଁ। ତେଣୁ ତାଙ୍କ ପାଇଁ ବୁଝିବାକୁ ହେବ ଯେ ଇଏ ବ⎕ମାନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏ କୂଳର ହୋଇ ନାହାଁନ୍ତି। ଆଗକୁ ଗଲେ ବୁଝି ପାରନ୍ତି। କାହାକୁ ବୁଝାଇବା ଦ୍ୱାରା ତୁରନ୍ତ ମୁଣ୍ଡ ହଲାଇଥା'ନ୍ତି। ବାସ୍ତବରେ ଏହି ହିସାବରେ ୮୪ ଜନ୍ମ ତ ଠିକ୍ ଅଛି। ଯଦି କହୁଛନ୍ତି ଆମେ କିପରି ଜାଣିବୁ ଯେ ପୂରା ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇଛୁ କି ନାହିଁ? ଆଚ୍ଛା, ୮୪ ନ ହେଲେ ୮୨ ଜନ୍ମ ତ ନେଇଥିବ। ଦେବତା ଧର୍ମରେ ତ ଆସିଥିବ ନା। ଦେଖ ଏତିକି ଯଦି ବୁଦ୍ଧିରେ ଗ୍ରହଣ ହେଉ ନାହିଁ ତେବେ ବୁଝିନିଅ ଇଏ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇଥିବା ଆତ୍ମା ନୁହଁନ୍ତି। ଭକ୍ତିରେ ଯଦି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନିକଟତର ହୋଇନଥିବେ ତେବେ କମ୍ ଶୁଣିବେ ଯେତେ ଅଧିକ ଭକ୍ତି କରିଥିବେ ସେ ଅଧିକ ଶୁଣିବା ପାଇଁ ଆକର୍ଷିତ ହେବେ। ତୁରନ୍ତ ବୁଝିଯିବେ। କମ୍ ବୁଝୁଥିଲେ ଜାଣନିଅ ଯେ ଇଏ ବିଳମ୍ବରେ ଆସିଲାବାଲା ଅଟନ୍ତି। ଭକ୍ତି ମଧ୍ୟ ଡେରୀରେ କରିଥିବେ। ବହୁତ ଭକ୍ତି କଲାବାଲା ଇଶାରା ଦ୍ୱାରା ଅଳ୍ପକେ ବୁଝିଯିବେ। ଡ୍ରାମାର ପୁନରାବୃ⎕ ହେଉଛି ନା। ସମସ୍ତ ଆଧାର ଭକ୍ତି ଉପରେ ରହିଛି। ଇଏ ବ୍ରହ୍ମାବାବା ସବୁଠାରୁ ନମ୍ବରୱାନ ଭକ୍ତି କରିଛନ୍ତି ନା। କମ୍ ଭକ୍ତି କରିଥିଲେ ଫଳ ମଧ୍ୟ କମ୍ ମିଳିବ। ଏସବୁ ବୁଝିବାର କଥା ଅଟେ। ମୋଟାବୁଦ୍ଧିଆ ହୋଇଥିଲେ ଧାରଣା କରିପାରିବେ ନାହିଁ। ଏହି ମେଳା ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ସବୁ ତ ଚାଲିଥିବ। ସବୁ ଭାଷାରେ ବହି ଛପାଯିବ। ସାରା ଦୁନିଆକୁ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ ନା। ତୁମେ ସଚ୍ଚା ସଚ୍ଚା ସନ୍ଦେଶବାହକ ଅଟ। ସେହି ଧର୍ମସ୍ଥାପକ ମାନେ ତ କିଛି ମଧ୍ୟ କରୁନାହାଁନ୍ତି। ନାଁ ସେମାନେ ଗୁରୁ ଅଟନ୍ତି। ଯଦିଓ ତାଙ୍କୁ ଗୁରୁ କହୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସେମାନେ କୌଣସି ସଦ୍‌ଗତି ଦାତା ତ ନୁହଁନ୍ତି। ସେମାନେ ଯେତେବେଳେ ଆସୁଛନ୍ତି, ତାଙ୍କର ସଂସ୍ଥା ହିଁ ନଥାଏ ତେବେ ସଦ୍‌ଗତି କାହାର କରିବେ। ସେ ହିଁ ଗୁରୁ ଯିଏ ସଦ୍‌ଗତି ଦେଇଥାନ୍ତି, ଦୁଃଖର ଦୁନିଆରୁ ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ନେଇଥା'ନ୍ତି। ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଆଦି

ଗୁରୁ ନୁହଁନ୍ତି । ସେମାନେ କେବଳ ଧର୍ମ ସ୍ଥାପକ ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କର ଆଉ କୌଣସି ପଦବୀ ନାହିଁ । ସେହିମାନଙ୍କର ହିଁ ପଦବୀ ରହିଛି, ଯିଏ ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ସ□ପ୍ରଧାନରୁ ପୁଣି ସ□, ରଜୋ, ତମୋକୁ ଆସୁଛନ୍ତି । ଅନ୍ୟ ଧର୍ମ ସ୍ଥାପକମାନେ ତ କେବଳ ନିଜର ଧର୍ମ ସ୍ଥାପନ କରି ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଉଛନ୍ତି । ପୁଣି ଯେତେବେଳେ ସମସ୍ତଙ୍କର ତମୋପ୍ରଧାନ ଅବସ୍ଥା ହୋଇଯାଉଛି ସେତେବେଳେ ବାବା ଆସି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରି ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ପବିତ୍ର ହୋଇଗଲେ ପୁଣି ପତିତ ଦୁନିଆରେ ରହିପାରିବେ ନାହିଁ । ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାମାନେ ମୁକ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ଯାଇ, ପୁଣି ଜୀବନମୁକ୍ତିକୁ ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଆସିବେ । କହୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ ସେ ମୁକ୍ତିଦାତା ଅଟନ୍ତି, ଗାଇଡ୍ ଅଟନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଏହାର ଅର୍ଥ ବୁଝିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଅର୍ଥ ବୁଝିଗଲେ ତ ତାଙ୍କୁ ଜାଣିଯାନ୍ତେ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଶବ୍ଦ ମଧ୍ୟ ବନ୍ଦ ହୋଇଯିବ ।

ଏହା ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇ ରହିଛି ଯେ ସମସ୍ତେ ନିଜ-ନିଜର ଅଭିନୟ କରୁଛନ୍ତି । ଜଣେ ହେଲେ କେହି ସଦ୍‌ଗତି ପାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମକୁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି । ବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ କଳ୍ପ-କଳ୍ପ, କଳ୍ପର ସଂଗମଯୁଗରେ ଆସୁଛି । ଏହାକୁ କଲ୍ୟାଣକାରୀ ସଂଗମଯୁଗ କୁହାଯାଉଛି, ଆଉ କୌଣସି ଯୁଗ କଲ୍ୟାଣକାରୀ ନୁହେଁ । ସତ୍ୟଯୁଗ ଓ ତ୍ରେତାର ସଂଗମର କୌଣସି ମହତ୍ୱ ନାହିଁ । ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀଙ୍କ ପରେ ପୁଣି ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ ରାଜ୍ୟ ଚାଲିଥାଏ । ପୁଣି ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀଙ୍କ ପରେ ବୈଶ୍ୟବଂଶୀ ହେଲେ ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ ଅତୀତ ହୋଇଗଲେ । ତା'ପରେ କେଉଁ ପଦ ପାଉଛନ୍ତି, ସେକଥା କେହି ଜାଣିନଥା'ନ୍ତି । ଚିତ୍ର ଆଦି ରହିଥିବାରୁ ବୁଝିଥାନ୍ତି ଯେ ଏମାନେ ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ, ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ ଆମର ପୂର୍ବଜ ଥିଲେ । ସେମାନେ ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ ମହାରାଜା, ଏମାନେ ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ ରାଜା, ସେମାନେ ବଡ ଧନ୍‌ବାନ୍ ଥିଲେ । ଯେହେତୁ ଏମାନେ ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ ତେଣୁ ଫେଲ୍ ହେଲେ ନା । ଏହିସବୁ କଥା କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ରରେ ନାହିଁ । ଏବେ ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ସମସ୍ତେ କହୁଛନ୍ତି ଆମକୁ ମୁକ୍ତ କର, ପତିତରୁ ପାବନ କରାଅ । ସୁଖ ପାଇଁ କହିବେ ନାହିଁ କାହିଁକି ନା ସୁଖକୁ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ନିନ୍ଦା କରିଛନ୍ତି । ସମସ୍ତେ କହୁଛନ୍ତି ମନର ଶାନ୍ତି କିପରି ମିଳିବ ? ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ତୁମକୁ ସୁଖ-ଶାନ୍ତି ଉଭୟ ମିଳୁଛି, ଯେଉଁଠି ଶାନ୍ତି ଅଛି ସେଠାରେ ସୁଖ ରହିଛି । ଯେଉଁଠି ଅଶାନ୍ତି ଅଛି ସେଠାରେ ଦୁଃଖ ରହିଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ସୁଖ-ଶାନ୍ତି ଥିଲା, ଏଠାରେ ଦୁଃଖ-ଅଶାନ୍ତି ରହିଛି । ଏକଥା ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତୁମକୁ ମାୟା ରାବଣ କେତେ ତୁଚ୍ଛ ବୁଦ୍ଧି କରିଦେଇଛି, ଏହିପରି ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମା ତିଆରି ହୋଇଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାର ବନ୍ଧନରେ ବନ୍ଧା ହୋଇଛି । ବ□ମାନ ହିଁ ମୋର ପାର୍ଟ ଅଛି ଯାହା ମୁଁ କରୁଛି । କହୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ ବାବା କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ଆପଣ ହିଁ ଆସି ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାରୀ ପତିତରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠାଚାରୀ ପବିତ୍ର କରୁଛନ୍ତି । ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାରୀ ହୋଇଛ ରାବଣ ଦ୍ୱାରା । ଏବେ ବାବା ଆସି ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା କରୁଛନ୍ତି । ଏପରି ଅକାଳ ତଖତର ଗାୟନ ରହିଛି ତାର ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟ ବାବା ହିଁ ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ଅମୃତସରରେ ଥିବା ଅକାଳ ତଖତ୍‌ରେ ବସୁଛନ୍ତି ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ଏହାର ଅର୍ଥ ବୁଝି ନାହାଁନ୍ତି । ବାବା ହିଁ ତୁମକୁ ବୁଝାଇଛନ୍ତି— ଆତ୍ମାମାନେ ଅକାଳମୂ□ ଅଟନ୍ତି । ଆତ୍ମାର ରଥ ହେଉଛି ଏହି ଶରୀର, ଏହା ଉପରେ ଅକାଳ ଅର୍ଥାତ୍ ଯାହାକୁ କାଳ ଖାଏ ନାହିଁ, ସେହି ଆତ୍ମା ବିରାଜମାନ ହୋଇଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତୁମକୁ କାଳ ଖାଇବ ନାହିଁ । ଅକାଳ ମୃତ୍ୟୁ କେବେ ହେବ ନାହିଁ । ତାହା ହିଁ ହେଲା ଅମରଲୋକ, ଏହା ହେଉଛି ମୃତ୍ୟୁଲୋକ । ଅମର ଲୋକ, ମୃତ୍ୟୁଲୋକର ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟ କେହି ବୁଝି ନାହାଁନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମକୁ ବହୁତ ସରଳ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛି— କେବଳ ମୋତେ ମନେ ପକାଇଲେ ତୁମେ ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ । ସାଧୁ-ସନ୍ଥ ଆଦି ମଧ୍ୟ ଗାୟନ କରୁଛନ୍ତି ହେ ପତିତ-ପାବନ.... ପତିତପାବନ ବାବାଙ୍କୁ ଡାକୁଛନ୍ତି, ଯେଉଁଆଡେ ଗଲେ ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚୟ କହିବେ ପତିତ-ପାବନ... ସତ୍ୟ ତ କେବେ ଲୁଚି ରହିପାରିବ ନାହିଁ । ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଏବେ ପତିତ-ପାବନ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି । ଆମକୁ ରାସ୍ତା ବତାଉଛନ୍ତି । କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ କହିଥିଲି ଯେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ତୁମେ ସତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହୋଇଯିବ । ମୁଁ ପ୍ରେମିକ ତୁମେ ସମସ୍ତେ ମୋର ପ୍ରେମିକା ଅଟ । ଦୁନିଆରେ ଥିବା ପ୍ରେମିକ-ପ୍ରେମିକା ତ ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ହୋଇଥାନ୍ତି, ତୁମେ ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରର ପ୍ରେମିକା ଅଟ । ହେ ପ୍ରଭୁ କହି ମନେ ପକାଇ ଆସୁଛ । ଦାତା ତ ଏକମାତ୍ର ବାବା ଅଟନ୍ତି ନା । ପିଲାମାନେ ସମସ୍ତେ ପିତାଙ୍କ ଠାରୁ ହିଁ ମାଗିବେ ନା । ଆତ୍ମା ଯେବେ ଦୁଃଖୀ ହୁଏ ତେବେ ପିତାଙ୍କୁ ଯାଦ କରିଥାଏ । ସୁଖରେ କେହି ଯାଦ କରିନଥାନ୍ତି, ଦୁଃଖରେ ଯାଦ କରିଥା'ନ୍ତି— ବାବା ଆସି ସଦ୍‌ଗତି ଦିଅ । ଯେପରି ଗୁରୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇ କହନ୍ତି, ଆମକୁ ସନ୍ତାନଟିଏ ଦିଅ । ଆଚ୍ଛା, ପିଲା ମିଳିଗଲେ ବହୁତ

ଖୁସି ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ପିଲା ନହେଲେ କହନ୍ତି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଇଚ୍ଛା । ଡ୍ରାମାକୁ ତ ସେମାନେ ବୁଝି ନାହାଁନ୍ତି । ଯଦି ସେମାନେ ଡ୍ରାମା କହିବେ ତେବେ ସବୁ କିଛି ଜାଣିଥିବା ଦରକାର । ତୁମେମାନେ ଡ୍ରାମାକୁ ଜାଣିଛ, ଆଉ କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ନାଁ ଏକଥା କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଅଛି । ଡ୍ରାମା ଅର୍ଥାତ୍ ଡ୍ରାମା । ଡ୍ରାମାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତ ବିଷୟରେ ଜାଣିବା ଉଚିତ୍ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ ଆସୁଛି । ଏହି ୪ଟିଯୁଗ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ସମାନ ଅଟେ । ସ୍ୱସ୍ତିକା ଅର୍ଥାତ୍ ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରର ମଧ୍ୟ ମହତ୍ୱ ରହିଛି ନା । ବ୍ୟବସାୟୀମାନେ ଖାତା ତିଆରି କରିବା ସମୟରେ ସ୍ୱସ୍ତିକା ଚିତ୍ର ତିଆରି କରିଥାନ୍ତି । ଏହା ମଧ୍ୟ ଖାତା ଅଟେ ନା । ଆମର ଲାଭ ଓ କ୍ଷତି କିପରି ହେଉଛି । କ୍ଷତି ହୋଇ-ହୋଇ ଏବେ ପୂରା କ୍ଷତି ହୋଇଯାଇଛି । ଏହା ହାର-ଜିତ୍‌ର ଖେଳ ଅଟେ । ପଇସା ଏବଂ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଅଛି ତ ସୁଖ ଅଛି, ପଇସା ଥାଇ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଠିକ୍ ନଥିଲେ ତେବେ ସୁଖ ନାହିଁ । ତୁମକୁ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ-ସମ୍ପ□ ଉଭୟ ଦେଉଛି । ତେଣୁ ସୁଖ ନିଶ୍ଚୟ ରହିବ । କେହି ଯଦି ଶରୀର ଛାଡନ୍ତି ତେବେ ମୁଖରେ ତ କହନ୍ତି ଅମୁକ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଗଲା । କିନ୍ତୁ ଭିତରେ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଥାନ୍ତି । ଏଥିରେ ତ ଆହୁରି ଖୁସି ହେବା ଉଚିତ୍ ପୁଣି ତାଙ୍କ ଆତ୍ମାକୁ ନର୍କକୁ କାହିଁକି ଡାକୁଛ ? କିଛି ବି ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ । ବ□ମାନ ବାବା ଆସି ଏହିସବୁ କଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବୀଜ ଏବଂ ବୃକ୍ଷର ରହସ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏହିପରି କଳ୍ପବୃକ୍ଷର ଚିତ୍ର ଆଉ କେହି ତିଆରି କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହାକୁ ବ୍ରହ୍ମା ତିଆରି କରିନାହାଁନ୍ତି । ଏହାଙ୍କର କେହି ଗୁରୁ ନଥିଲେ । ଯଦି ଥା'ନ୍ତେ ତେବେ ତାଙ୍କର ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ଶିଷ୍ୟ ଥାନ୍ତେ ନା । ଲୋକମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଏହାଙ୍କୁ କୌଣସି ଗୁରୁ ଶିଖାଇଛନ୍ତି ଅଥବା କହୁଛନ୍ତି । ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଶକ୍ତି ପ୍ରବେଶ କରୁଛି । ଆରେ, ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଶକ୍ତି କିପରି ପ୍ରବେଶ କରିବ ! ବିଚରା କିଛି ମଧ୍ୟ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ବାବା ନିଜେ ବସି କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ କହିଥିଲି ମୁଁ ଏକ ସାଧାରଣ ବୃଦ୍ଧ ଶରୀରରେ ଆସିଥାଏ, ଆସି ତୁମକୁ ପଢାଇଥାଏ । ଇଏ ମଧ୍ୟ ଶୁଣୁଛନ୍ତି, ଧ୍ୟାନ ତ ମୋ ସହ ରହିଛି । ଇଏ ମଧ୍ୟ ଛାତ୍ର ଅଟନ୍ତି । ଇଏ ନିଜକୁ ଆଉ କିଛି ଉପାଧି ଦେଉ ନାହାଁନ୍ତି । ପ୍ରଜାପିତା ମଧ୍ୟ ଛାତ୍ର ଅଟନ୍ତି । ଯଦିଓ ଇଏ ବିନାଶର ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର କରିଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ କିଛି ହେଲେ ବୁଝିନଥିଲେ । ଧିରେ-ଧିରେ ସବୁ ବୁଝିପାରିଲେ । ଯେପରି ତୁମେ ବୁଝିଛ । ବାବା ତୁମକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ମଝିରେ ଇଏ ମଧ୍ୟ ବୁଝି ଯାଉଛନ୍ତି, ପାଠ ପଢୁଛନ୍ତି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଛାତ୍ର ପଢିବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମା-ବିଷ୍ଣୁ-ଶଙ୍କର ତ ସୂକ୍ଷ୍ମବତନବାସୀ ଅଟନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର କ'ଣ ପାର୍ଟ ରହିଛି, ଏକଥା ମଧ୍ୟ କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ବାବା ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥା ନିଜେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ କୌଣସି ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିପାରିବ ନାହିଁ । ଉପରେ ଅଛନ୍ତି ଶିବ ପରମାତ୍ମା ତାଙ୍କ ତଳକୁ ଅଛନ୍ତି ଦେବତାମାନେ, ତାଙ୍କୁ କିପରି ଏକା କରିଦେଇପାରିବା । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ବାବା ଏହାଙ୍କ ଶରୀରରେ ଆସି ପ୍ରବେଶ କରୁଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ କୁହାଯାଉଛି ବାପଦାଦା । ବାବା ଅଲଗା, ଦାଦା ଅଲଗା ଅଟନ୍ତି । ବାବା ଶିବ, ଦାଦା ବ୍ରହ୍ମା ଅଟନ୍ତି । ଏହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଶିବଙ୍କଠାରୁ ବର୍ସା ମିଳୁଛି । ବ୍ରାହ୍ମଣ ହେଉଛନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ସନ୍ତାନ । ବାବା ଡ୍ରାମାର ପ୍ଲାନ ଅନୁସାରେ ପୋଷ୍ୟ କରିଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଇଏ ନମ୍ବରୱାନ ଭକ୍ତ ଅଟନ୍ତି । ଇଏ ୮୪ ଜନ୍ମ ମଧ୍ୟ ନେଉଛନ୍ତି । ଶ୍ୟାମଳ ଏବଂ ଗୋରା ଏହାଙ୍କୁ କୁହାଯାଉଛି । କୃଷ୍ଣ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଗୋରା ଥିଲେ, କଳିଯୁଗରେ ଶ୍ୟାମଳ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ପତିତ ହୋଇଥିବାରୁ ପୁଣି ପବିତ୍ର ହେଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଏହିପରି ହେଉଛ । ଏହା ହେଉଛି ଲୌହଯୁଗୀ ଦୁନିଆ, ତାହା ହେଉଛି ସୁବର୍ଣ୍ଣଯୁଗୀ ଦୁନିଆ । ସିଡିଚିତ୍ର ବିଷୟରେ କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ପଛରେ ଆସୁଛନ୍ତି ସେମାନେ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଉନାହାଁନ୍ତି । ସେମାନେ ନିଶ୍ଚିତ କମ୍ ଜନ୍ମ ନେବେ ପୁଣି ତାଙ୍କୁ ସିଡି ଚିତ୍ରରେ କିପରି ଦେଖାଇପାରିବୁ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି— ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଜନ୍ମ କିଏ ନେଉଛନ୍ତି ? ସବୁଠାରୁ କମ୍ ଜନ୍ମ କିଏ ନେଉଛନ୍ତି ? ଏହା ହେଉଛି ଜ୍ଞାନ । ବାବା ହିଁ ନଲେଜଫୁଲ, ପତିତ-ପାବନ ଅଟନ୍ତି । ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ମୁନିଋଷିମାନେ କିଛି ଜାଣିନାହୁଁ ବୋଲି କହିଆସିଛନ୍ତି । ନିଜର ଆତ୍ମାକୁ ହିଁ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି ତେଣୁ ବାବାଙ୍କୁ ପୁଣି କିପରି ଜାଣିବେ ? କେବଳ କଥାକୁ ମାତ୍ର କହିଦେଉଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଆତ୍ମା କ'ଣ, କିଛି ହେଲେ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ତୁମେ ଏବେ ଜାଣୁଛ ଆତ୍ମା ଅବିନାଶୀ ଅଟେ, ସେଥିରେ ୮୪ ଜନ୍ମର ଅବିନାଶୀ ପାର୍ଟ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ରହିଛି । ଏତେ ଛୋଟ ଆତ୍ମାରେ କେତେ ପାର୍ଟ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇ ରହିଛି, ଯିଏ ଭଲ ଭାବରେ ଶୁଣୁଛନ୍ତି ଏବଂ ବୁଝୁଛନ୍ତି ତାଙ୍କ ପାଇଁ ବୁଝାଯାଏ ଇଏ ନିକଟତମ ଆତ୍ମା ଅଟନ୍ତି । ବୁଝିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ବିଳମ୍ବରେ ଆସିବେ । ଶୁଣାଇବା ସମୟରେ ନାଡି ଅର୍ଥାତ୍ ଲକ୍ଷଣ ମଧ୍ୟ ଦେଖିବାକୁ ହୁଏ । ବୁଝାଇଲା ବାଲା ମଧ୍ୟ କ୍ରମାନୁସାରେ ଅଛନ୍ତି ନା । ଏହା ତୁମର ପାଠପଢା ଅଟେ, ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି । କେହି ତ ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ

ରାଜପଦ ପାଉଛନ୍ତି, କେହି ପୁଣି ପ୍ରଜାରେ ଯାଇ ଚାକର ବାକର ହେବେ । ବାକି ହଁ, କଥା ଏତିକି ଯେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ କୌଣସି ଦୁଃଖ ନଥାଏ । ତାକୁ ହିଁ ସୁଖଧାମ, ବହିସ୍ତ କୁହାଯାଉଛି । ତାହା ଅତୀତ ହୋଇଯାଇଛି ସେଥିପାଇଁ ତ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି ନା । ମନୁଷ୍ୟ ଭାବୁଛନ୍ତି ସ୍ୱର୍ଗ ଆକାଶରେ ଅଛି । ଦିଲୱାଡା ମନ୍ଦିରରେ ତୁମର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ମାରକୀ ରହିଛି । ଆଦିଦେବ ଆଦିଦେବୀ ଏବଂ ପିଲାମାନେ ତଳେ ଯୋଗରେ ବସିଛନ୍ତି । ଉପରେ ରାଜତ୍ୱ ରହିଛି । ମନୁଷ୍ୟ ତ ଦର୍ଶନ କରି, ଦକ୍ଷିଣା ରଖିବେ । କିଛି ହେଲେ ବୁଝିବେ ନାହିଁ । ତୁମକୁ ଜ୍ଞାନର ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ମିଳିଛି, ସବୁଠାରୁ ପ୍ରଥମେ ତ ତୁମେ ବାବାଙ୍କର ଜୀବନକାହାଣୀକୁ ଜାଣିସାରିଛ ତେବେ ଆଉ କ'ଣ ଦରକାର । ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସବୁ କିଛି ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସିଯାଉଛି । ତେଣୁ ଖୁସି ହେବା ଉଚିତ୍ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏବେ ଆମେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଯାଇ ସୁନାର ମହଲ ତିଆରି କରିବୁ, ରାଜ୍ୟ କରିବୁ । ସେବାଯୋଗ୍ୟ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବ ଯେ ଏହି ଆଧାତ୍ମିକ ଜ୍ଞାନ ଆଧାତ୍ମିକ ପିତା ହିଁ ଦେଉଛନ୍ତି । ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତାଙ୍କୁ ଆଧାତ୍ମିକ ପିତା ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ସେ ହିଁ ସଦ୍‌ଗତି ଦାତା ଅଟନ୍ତି । ସୁଖ-ଶାନ୍ତିର ବର୍ସା ଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ବୁଝାଇପାରିବ ଏହି ସିଡିଚିତ୍ରି ଭାରତବାସୀଙ୍କର ଅଟେ, ଯେଉଁମାନେ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଅଧାରୁ ଆସୁଛ, ତେଣୁ ତୁମର ୮୪ ଜନ୍ମ କିପରି ହେବ ? ସବୁଠାର ଅଧିକ ଜନ୍ମ ଆମେ ନେଉଛୁ । ଏହା ବହୁତ ବୁଝିବାର କଥା ଅଟେ । ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଉଛି ପତିତରୁ ପବିତ୍ର ହେବା ପାଇଁ ବାବାଙ୍କ ସହ ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ଲଗାଇବାକୁ ହେବ । ପବିତ୍ର ହେବା ପାଇଁ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରି ପୁଣି ଯଦି ପତିତ ହୁଅନ୍ତି ତେବେ ବଡ ଦୁର୍ଗତି ହୋଇଯାଏ । ଯେପରି ୫ ମହଲାରୁ ପଡିଗଲେ ହାତଗୋଡ ଭାଂଗିଯାଏ । ମ୍ଳେଚ୍ଛଙ୍କ ପରି ବୁଦ୍ଧି ହୋଇଯାଏ, ମନ ଆତ୍ମଗ୍ଲାନିରେ ଭରିଯିବ । ମୁଖରୁ କିଛି ଜ୍ଞାନବାଣୀ ବାହାରିବ ନାହିଁ । ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଖବରଦାର ରୁହ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାରାଂଶ :—

(୧) ଏହି ଡ୍ରାମାକୁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ବୁଝି ମାୟାର ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ ହେବାକୁ ପଡିବ । ନିଜକୁ ଅକାଳମୂ□ ଆତ୍ମା ମନେ କରି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡିବ ।

(୨) ସଚ୍ଚା-ସଚ୍ଚା ପୈଗମ୍ବର ବା ମ୍ୟାସେ□ର ଅର୍ଥାତ୍ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ସନ୍ଦେଶବାହକ ହୋଇ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଶାନ୍ତିଧାମ ଏବଂ ସୁଖଧାମର ରାସ୍ତା ଦେଖାଇବାକୁ ହେବ । ଏହି କଲ୍ୟାଣକାରୀ ସଂଗମଯୁଗରେ ସବୁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ସ୍ୱଦର୍ଶନଚକ୍ରର ସ୍ମୃତି ଦ୍ୱାରା ସର୍ବଦା ସମ୍ପନ୍ନ ରହୁଥିବା ଭରପୁର ଆତ୍ମା ହୁଅ ।

ଯେଉଁମାନେ ସର୍ବଦା ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ ସ୍ଥିତିରେ ରହିଥା'ନ୍ତି ସେମାନେ ମାୟାର ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଚକ୍ର ଅର୍ଥାତ୍ ଜଞ୍ଜାଳରୁ ମୁକ୍ତ ରହିଥା'ନ୍ତି । ଏକମାତ୍ର ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ର ହିଁ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ବ୍ୟର୍ଥ ଜଞ୍ଜାଳକୁ ସମାପ୍ତ କରିବା ସହିତ ମାୟାକୁ ମଧ୍ୟ ଘଉଡାଇ ଦେଇଥାଏ । ତା' ସମ୍ମୁଖରେ ମାୟା ତିଷ୍ଠିପାରେ ନାହିଁ । ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ ପିଲାମାନେ ସର୍ବଦା ସମ୍ପନ୍ନ ରହୁଥିବା କାରଣରୁ ଅଚଳ ଅଟଳ ରହିଥା'ନ୍ତି ଏବଂ ନିଜକୁ ସର୍ବଦା ଭରପୁର ଅନୁଭବ କରିଥା'ନ୍ତି । ମାୟା ସର୍ବଦା ଖାଲି କରିବା ପାଇଁ ଅର୍ଥାତ୍ ଶକ୍ତିହୀନ କରିବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରିଥାଏ କିନ୍ତ ସେମାନେ ସର୍ବଦା ସାବଧାନ, ସତର୍କ ଏବଂ ଜାଗ୍ରତ ଜ୍ୟୋତି ହୋଇ ରହିଥା'ନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ମାୟା ସେମାନଙ୍କର କିଛି ବି କରିପାରିନଥାଏ । ଯେଉଁମାନଙ୍କ ନିକଟରେ ଧ୍ୟାନ ରୂପକ ଚୌକିଦାର ସତର୍କ ଥାଏ ସେହିମାନେ ହିଁ ସର୍ବଦା ସୁରକ୍ଷିତ ରହିଥା'ନ୍ତି ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ତୁମମାନଙ୍କର ବାଣୀ ଏଭଳି ସମର୍ଥ ହେଉ ଯେଉଁଥିରେ ଶୁଭ ତଥା ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଭାବନା ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ଥିବ ।